

O noua soluție favorabilă obținută de avocații D&B David și Baias într-o speță legată de materia impozitului pe profit, TVA-ului și impozitului pe veniturile nerezidenților

Una dintre echipele de avocați specializați în litigii fiscale din cadrul D&B David și Baias, societatea de avocatura corespondentă PwC în România, a reprezentat cu succes, în fața Înaltei Curți de Casație și Justiție, unul dintre cele mai mari grupuri multinaționale din industria auto.

Prin soluția recent pronunțată, Înalta Curte de Casație și Justiție a respins recursul formulat de ANAF, validând în acest fel soluția instanței de fond care, într-o cauză complexă care a implicat 15 spețe și în urma administrării unui amplu probatoriu cuprinzând înscrisuri și un raport de expertiză în specialitatea fiscalitate întocmit de o comisie de trei experți, a cenzurat impunerea realizată de organele fiscale.

“Soluția Instanței Supreme confirmă nelegalitatea abordărilor rigide și formaliste ale ANAF care a ignorat probele administrate în inspecția fiscală și în faza administrativă, respectiv, documentele contabile, dar și celelalte documente suport prezentate de contribuabil, prin invocarea unor pretense deficiențe de ordin formal, nereglementate, în detrimentul substanței economice pe care acestea o dovedeau. Au fost, astfel, cenzurate constatarile incomplete și, deci, nelegale ale ANAF de fundamentare a impunerii prin raportare exclusivă la unele criterii formale neprevăzute de lege. Înalta Curte poziționându-se într-o manieră neechivocă în favoarea nevoii depășirii aliniamentului formalist în analiza faptelor și, deci, aplicării legii fiscale prin raportare la situația de fapt determinată de ansamblul dovezilor prezentate în cauzele deduse judecării”, a declarat **Mihail Boian**, *Avocat Partener în cadrul practicii de litigii fiscale a D&B David și Baias*.

Una dintre problematicile dezlegate de instanțe a vizat pierderile tehnologice aferente procesului tehnologic al companiei, în contextul exercitării dreptului de deducere a cheltuielilor la calculul impozitului pe profit. Din această perspectivă, echipa de inspecție fiscală a condiționat deducerea cheltuielii de o serie de condiții ce țin de forma normei de consum și modalitatea de determinare a acesteia (e.g. determinări cantitative pe baza fișelor tehnologice pe fiecare produs în parte care să cuprindă denumirea produsului, caracteristicile acestuia, fazele operațiunii de prelucrare, utilajele utilizate pentru realizarea operațiunilor respective, consumurile pe o unitate de produs specifice fiecărei faze), care însă exceda cadrului legal fiscal. În acest sens, instanțele de judecată au conchis că, din moment ce legea fiscală nu impune nicio cerință de formă, elaborarea cuprinsului notei de consum, dar și a parametrilor utilizați este, așadar, lasat la latitudinea contribuabililor, cu condiția ca acesta să permită organelor fiscale identificarea, într-o abordare rezonabilă, a indicatorilor relevanți prin raportare la particularitățile

procesului de producție.

O alta problematica analizata de instanța a vizat aplicarea defectuoasa a normei anti abuz reglementate de art. 11 alin. 1 Cod fiscal, în privința unor cheltuieli înregistrate de companie cu scaderile din gestiunea sa a unor bunuri vândute. Pornind de la împrejurarea ca o parte din documente justificative au fost întocmite manual, organele fiscale nu au luat în considerare operațiunile economice întrucât acestea n-ar fi avut substanța economica, respectiv, ca ar denatura profitul impozabil prin înregistrarea de cheltuieli aferente ieșirilor de stocuri și, astfel, au negat dreptul la deducere a acestora. Și în aceasta speța, instanța de judecata a analizat probatoriul prezentat în justificarea scaderilor din gestiune care au fost anterior ignorate de echipa de inspecție fiscală și, constatând realitatea și substanța operațiunilor economice din spatele acestora (i.e. înregistrarea scaderii din gestiune aferente vânzării produselor finite), a constatat lipsa de aplicabilitate a normei antiabuz și a procedat la aplicarea regulii generale de deductibilitate a cheltuielilor prevazute de art. 21 Cod fiscal, conchizând asupra caracterului deductibil al acestora. Astfel, indiferent de întocmirea manuala a unora dintre documentele justificative (ca o consecința a unei uzanțe particulare determinate de limitarile programului de contabilitate), cuprinsul acestora dovedea ca acele cheltuielile sunt aferente scaderii din gestiune a produselor vândute în exercitarea obiectului de activitate al companiei. Astfel, în mod particular instanța reține ca chiar și în situația în care ar exista erori la înregistrarea acestor descarcari manuale din gestiunea Societații, atât timp cât comisia de experți a putut determina cert cantitațiile descarcate pe aceasta tranzacție, stabilind caracterul real al acestor descarcari, și organele fiscale erau obligate sa accepte ca reprezentând documente justificative facturile întocmite manual de contribuabil și ca atare sa constate conținutul economic al tranzacției.

O ultima problematica dedusa judecării a vizat corecta încadrare a veniturilor achitate de contribuabil catre o serie de companii nerezidente, respectiv calificarea acestora ca fiind aferente unor servicii de cercetare-dezvoltare taxabile în statul de rezidența al prestatorului sau redevențe pentru achiziția de know-how, taxabile în România. Și în aceasta speța, instanța a aplicat principiile mai sus menționate și, prin raportare la drepturile și obligațiile contractuale efectiv derulate între părți în baza probatoriului administrat, a conchis ca aceste venituri nu pot sa reprezinte redevențe care ar presupune transferul de know-how și experiența pentru a fi utilizate de cealalta parte în interes propriu, ci vor fi considerate ca reprezentând prestari de servicii care presupun executarea unor lucrari specifice cu cunoștințele prestatorului. În motivarea sa instanța suprema reține în mod expres incidența comentariilor art. 12 din Convenția Model OCDE, respectiv faptul ca în cazul contractelor de servicii, furnizorul se angajeaza sa presteze servicii care solicita cunoștințele de specialitate, aptitudini sau expertiza, dar nu transfera astfel de cunoștințe de specialitate, abilitați sau expertiza unor terțe părți. În aceste condiții, constatând ca în speța obiectul contractelor încheiate cu societățile nerezidente nu a constat în cedarea cunoștințelor și a experienței în favoarea rezidentului român, ci a constat exclusiv în utilizarea de catre prestatori a experienței lor în efectuarea unor lucrari de cercetare-dezvoltare în beneficiul companiei din România, astfel aceasta tranzacție nu poate reprezenta un transfer de know-how. Din nou, cenzurarea constatarilor ANAF a fost ocazionata de analiza detaliata și valorificarea temeinica a probatoriului administrat.

”Soluția Înaltei Curți confirma ca regula anti-abuz, utilizata în exces în ultima perioada de organele de inspecție fiscală, nu poate fi aplicata în situații în care contribuabilul deține documente care demonstreaza scopul economic al tranzacțiilor desfașurate, indiferent daca, din perspectiva organelor de inspecție, nivelul de documentare al respectivelor tranzacții este insuficient sau chiar eronat. De asemenea, Instanța Suprema a confirmat ca diferența dintre redevențe și servicii trebuie analizata pe baza documentelor deținute de contribuabil, inclusiv pe baza prevederilor contractuale, ținând cont în același timp de Comentariile OCDE la Convenția Model”, a conchis **Monica Virza**, *Director Taxe directe, PwC România*.

Echipa de avocați ai **D&B David și Baias** a fost formata din **Mihail Boian**, Partener și **Andreea Stoica**, Avocat Senior, iar cea a PwC România a fost formata din **Ionuț Simion**, Partener, și **Monica Virza**, Director.